

Hluboká krize západní civilizace

- CZ24 News | 8. července 2021

Podle sociologického průzkumu si 74 % populace Francie myslí, že francouzská společnost se zhroutila, 45 % dokonce souhlasí s tím, že v zemi brzy vypukne občanská válka. Co se nyní děje ve Francii?

Na konci dubna vyvolal ve Francii rozruch dopis, který adresovalo zhruba tisíc francouzských důstojníků ve výslužbě (z toho 20 generálů) svému prezidentovi Emanuelovi Macronovi. Žádali v něm prezidenta o důsledný zásah proti islamistům a o přísné vymáhání ústavních hodnot a pořádků zejména vůči přistěhovalcům a příslušníkům muslimské menšiny.

Zároveň v dopisu avizovali, že nezmění-li vedení Francie odpovídajícím způsobem svou politiku, hrozí, že v zemi vypukne občanská válka a armáda převezme moc ve státě a o prosazení ústavních hodnot se sama postará.

Francouzská společnost je velmi etnicky, národnostně a nábožensky různorodá a také velmi názorově rozdělená. Podle sociologického průzkumu si 74 % populace Francie myslí, že francouzská společnost se zhroutila, 45 % dokonce souhlasí s tím, že v zemi brzy vypukne občanská válka. Naprosto katastrofální zjištění, které by většina lidí možná čekala od africké rozvojové země a ne od západoevropské rozvinuté demokracie.

Předměstí francouzských měst ovládly skupiny, komunity i gangy, na které se francouzské zákony málokdy dosáhnou. Iniciativa generálů a vysokých důstojníků francouzské armády vyzívá, aby francouzská vláda vůči těmto tendencím tvrdě zasáhla. Mluví doslova o „dezintegraci pod náporom islamistických hord z předměstí, které oddělují velké části národa a činí z nich teritoria podléhající dogmatům neslučitelným s naší ústavou“.

O islámském separatismu začal mluvit už i prezident Emanuel Macron. V únoru tohoto roku byl francouzským parlamentem schválen zákon proti separatismu, který má bránit vytváření komunit mimo většinovou společnost. Přišel i s tzv. Chartou republikánských hodnot, ve které se nejvyšší představitelé muslimských federací a uskupení zavazují k dodržování ústavních principů a k potírání

extrémistických názorů. Vystává však otázka, jaký reálný efekt budou mít tyto dva politické kroky Macronovy vlády proti islamistickému radikalismu a separatismu a jestli už není problém.

Nepokoje v městských centrech

Samotný zákon proti separatismu byl kritizován opozicí jak zprava, tak zleva. Pravice mu vyčítá, že je příliš obecný a nezmiňuje v něm konkrétně, že se jedná o separatismus islámský. Levice naopak že je příliš zaměřená vůči muslimům.

Je to právě však neschopnost či obava pojmenovat pravdivými slovy problémy, které se nevyskytují zdaleka jen ve Francii, jež celou situaci zapříčinila a dále jí jen prohlubuje. Hysterickým a jednostranně dogmatickým bojem proti rasismu, xenofobii a islamofobii, který je sám o sobě nesnášenlivý, nenávistný a diskriminující, se marginalizují, zlehčují a zastírají problémy, které přistěhovalci z Blízkého východu a Afriky způsobují.

Zcela zjevné problémy již nelze zpochybňovat, kdy na předměstí teď již ne jen velkých městských aglomerací, ale i středně velkých měst jsou pravidelně dějištěm nepokojů, kdy příslušníci přistěhovalců mnohdy spolu s extrémistickými radikály z řad anarchistů a různých ultralevicových skupin, zapalují auta, rabují, ničí soukromý majetek a napadají pořádkové síly. To, že mnohdy z takového prostředí vzejde čas od času teroristický útok, rozhodně není ničím překvapivým.

Další otázkou jsou i animozity a střety mezi samotnou islámskou menšinou, ta je národnostně a etnicky roztržštěná z různých koutů Blízkého východu a Afriky. Její příslušníci si nesou problémy, nevraživosti, historické předsudky a traumata ze svých domovin, které dodnes chovají mezi sebou navzájem a ty tak působí další problémy a konflikty.

Co s tímto vším dělají francouzští politici? Progresivní „liberální“ levice, která nedávno ovládla mnohé radnice, vymýšlí, čím nahradit Vánoční stromek, aby byl ekologičtější a nábožensky neutrální, jak upravit rozpočty, aby byly „genderově rovnější“ a kam položit základní kameny k novým měřítám.

Příznivci Le Penové v čele radikálnějšího tábora na druhé straně nabírají na síle, střetávají se v ulicích s ultralevicovými extrémisty a bobtná v nich touha po jednoduchých a drastických řešeních.

Centrista Macron, jak se sám už během své kampaně označoval, se teď deset minut po dvanácté snaží zoufale uklidnit situaci v zemi, která je neutěšená a v moderní historii bezprecedentní a za kterou pochopitelně nese spoluzodpovědnost.

Krise identity

Není to však jen Francie, dopis francouzské generality vzbudil nedávno podobné gesto i u čelních vysloužilých představitelů armády ve Spojených státech. Ty v něm tvrdí, že Spojené státy se nacházejí v nejmáňším boji o přežití jako ústavní republika od chvíle svého vzniku v roce 1776. Jde o konflikt socialismu, marxismu a progresivismu se zastánci ústavních práv a svobod. Nejen z tohoto dopisu, ale z dění v posledních letech je zcela patrné, že americká společnost je neměně rozdělenější než ta francouzská.

Západ prochází hlubokou krizí, o to palčivější, že je to krize vnitřní, krize vlastní identity. Občanská válka v zemích, které jsme považovali za vzory demokratické stability a bezpečnosti, je pro nás jako Čechy nemyslitelná. I když česká společnost je rozklížená, je to rozdělení jiného druhu. Nemáme žádnou větší etnickou nebo náboženskou menšinu, podpora progresivní levice je u nás naštěstí naprosto minimální.

Dlouhá doba míru v západní Evropě mnohé ukolíbala do letargie, do přesvědčení, že mír a klid již bude trvat na věky. To zapříčinilo vzestup pacifismu, idealismu a utopistických představ. Vlády začaly krátit rozpočty na bezpečnost a kastrovat vlastní armády. Politici zapomněli pojmenovávat věci skutečnými jmény, bez příkras a bez obavy, zda pravda někoho neurazí.

Západ musí reagovat, z krize takového druhu a rozměru může vyvést jen lídr formátu Margaret Thatcherové či Ronalda Reagana, s demokratickými zásadami, smyslem pro svobodu a spravedlnost a s tvrdostí a rozhodností, bez kterých hrozbě islámského separatismu a levicového progresivismu nelze čelit.

Autor: Václav Opatrný